

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 1957, sp. zn. Cz 18/57

Číslo: 65/1957

Právní věta:

Nedošlo-li k rozhodování o nároku na dávku, není tu zákonného podkladu pro rozhodnutí o započítání doby ztrávené pojištěncem v zaměstnaneckém poměru v cizozemí podle § 12 odst. 4 zák. č. 17/1947 Sb., o uznání nároků získaných u cizozemských nositelů pojištění.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.03.1957

Spisová značka: Cz 18/57

Číslo rozhodnutí: 65

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Cizozemský nositel pojištění

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Navrhovatel podal opravný prostředek proti dopisu státního úřadu důchodového zabezpečení z 8. října 1955, kterým tento úřad navrhovatele vyrozuměl, že započtené doby strávené jím v poměru advokátního úředníka od 1. září 1939 do 1. května 1946 v Anglii pro stopnárok je vyloučeno v důsledku ustanovení § 6 druhá věta zák. č. 17/1947 Sb., o uznání nároků získaných u cizozemských nositelů sociálního pojištění, a že podle cit. zákona bylo by lze tuto dobu započítat v národním důchodovém pojištění, prokáže-li navrhovatel trvání pojištění doklady nositele pojištění.

Lidový soud civ. v Praze opravný prostředek navrhovatele odmítl s odůvodněním, že nejde o výmět podle § 222 zák. o nár. poj.

Krajský soud v Praze rozhodnutí lidového soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení a novému rozhodnutí. V důvodech svého usnesení krajský soud vyslovil, že odpůrcův dopis z 8. října 1955 je výměrem ve smyslu § 222 zák. o nár. poj., ježto obsahuje rozhodnutí o uplatněném nároku pojištěnce, aby doba jeho zaměstnání jako advokátního úředníka byla započtena do doby jeho pojištění.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou nejvyššího soudu, že uvedeným rozhodnutím krajského soudu byl porušen zákon.

Odůvodnění:

Podmínkou pro to, aby soud mohl ve věcech národního pojištění jednat je, jak § 394 o. s. ř. výslovně stanoví, že byl nositelem pojištění vydán výměr a že do tohoto výměru byl oprávněnou osobou podán opravný prostředek. Je přisvědčit krajskému soudu, že výměry podle § 222 zák. o nár. poj. jsou nejen výměry o dávce, nýbrž také určovací výměry o pojistné povinnosti, o vyměřovacím nákladu a jiné. Je také nerozhodné, zda sdělení nositele pojištění je označeno jako výměr, zda obsahuje formální výrok a poučení o opravném prostředku. O výměr ve smyslu § 222 zák. o nár. poj. půjde ve všech případech, kde je rozhodováno o nároku, který má bezprostřední vztah k úkolům sledovaným zákonem o národním pojištění a ostatními předpisy z oboru sociálního zabezpečení.

Podle obsahu navrhovatelova odvolání, jemuž odpovídá také omezení opravného prostředku při ústním jednání, domáhá se navrhovatel již pouze započtení doby ztrávené v poměru advokátního úředníka v Anglii do doby pojistné. O této žádosti byl odpůrce oprávněn rozhodnout podle zákona č. 17/1947 Sb., o uznání nároků získaných u cizozemských nositelů sociálního pojištění. Nejde-li však o převzetí výplaty pojistných dávek - a o to zde nejde - smí odpůrce tuto dobu pojištění podle § 12 odst. 4 cit. zák. zhodnotit až při vzniku nároku na dávku. Ježto nápad starobního důchodu u navrhovatele dosud nenastal, nebyl tu zákonný podklad pro rozhodnutí a započtení doby ztrávené navrhovatelem v zaměstnaneckém poměru v cizozemí. Nebyl-li odpůrce oprávněn rozhodovat o zmíněném nároku navrhovatele, nelze jeho dopis z 8. října 1955 podle jeho obsahu považovat za výměr ve smyslu § 222 zák. o nár. poj., nýbrž za pouhé sdělení neobsahující rozhodnutí, o němž by mohlo být v opravném řízení jednáno. Jestliže krajský soud přesto ve věci jednal a rozhodl, porušil svým rozhodnutím zákon v ustanovení § 394 o. s. ř.